

ZAHVALNE DANAS ZA DAR VAŠEGA ZVANJA!

Drage sestre,
Gospodin vam dao mir!

Svetkovinu svete majke Klare slavimo ove godine, obilježene ne samo pandemijom, nego i ratom u Ukrajini i drugim oblicima sukoba, društvenih napetosti te klimatske i ekonomske krize u mnogim zemljama svijeta, u kojima smo prisutni i živimo svoje zvanje i vi siromašne sestre i mi manja braća.

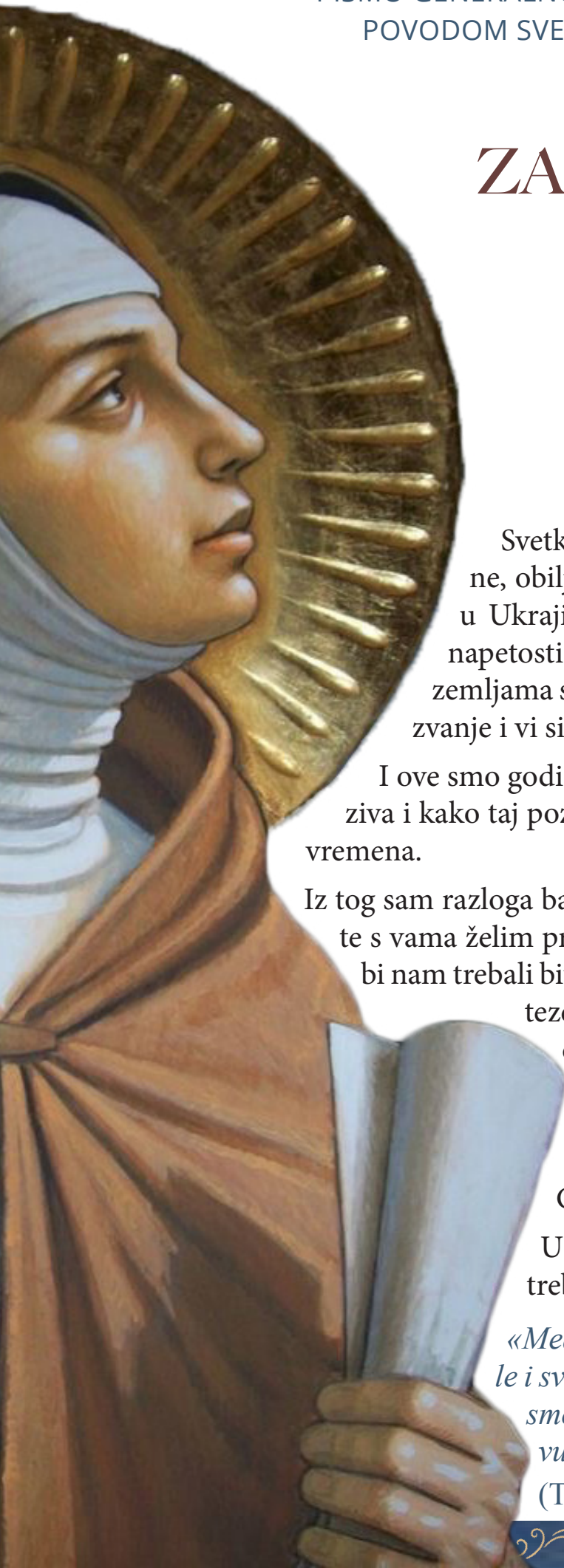
I ove smo godine potaknuti zapitati se što je srž našeg poziva i kako taj poziv može donijeti svjetlo i nadu u ova teška vremena.

Iz tog sam razloga bacio iznova pogled na Oporuku svete Klare te s vama želim promisliti o nekim djelovima tog teksta, koji bi nam trebali biti od velike pomoći kako bismo našli osinteze, a koja bi nam pomogla objediniti različite elemente darovanog zvanja. Čini mi se da ovu os možemo sažeti na sljedeći način: “brigati se”, tj. živjeti primljeni dar budno i pažljivo, dopustiti mu da raste na dobrobit Crkve, hodočasnice među ljudima.

U Oporuci nalazio neke Klarine riječi koje bi trebale označavati tu “brigu”.

«Među drugim dobročinstvima koja smo primile i svaki dan primamo od Oca milosrđa i za koja smo dužne zahvaljivati slavnomu Ocu Kristovu, jest dobročinstvo našeg poziva».

(Test 2)

Klara, preko Franje, izražava Ocu nebeskom zahvalnost za zvanje koje prima sa svojim sestrama kao dar koji dolazi odozgor.

Pitam se s vama koliko je u nama doista živa ova svijest dara kojeg smo primili i kojeg trebamo vratiti Ocu kroz život ispunjen milosrđem i radošću. U različitim stvarnostima u kojima živimo, u onima u kojima postoji dar zvanja i u onima u kojima ne postoji, u mirnijim i u najnapetijim situacijama na društvenoj razini, kada do nas dopiru odjeci sve dublje kulturne promjene mentaliteta, jesmo li svjesni odgovora na primljeni dar kojega mi ne darujemo sami sebi, nego ga primamo i pozvani smo primiti ga te uzvratiti za njega sa zahvalnošću i radošću? Radi se o spremnosti utrti put kako bi naš poziv i danas ostao živ i plodan.

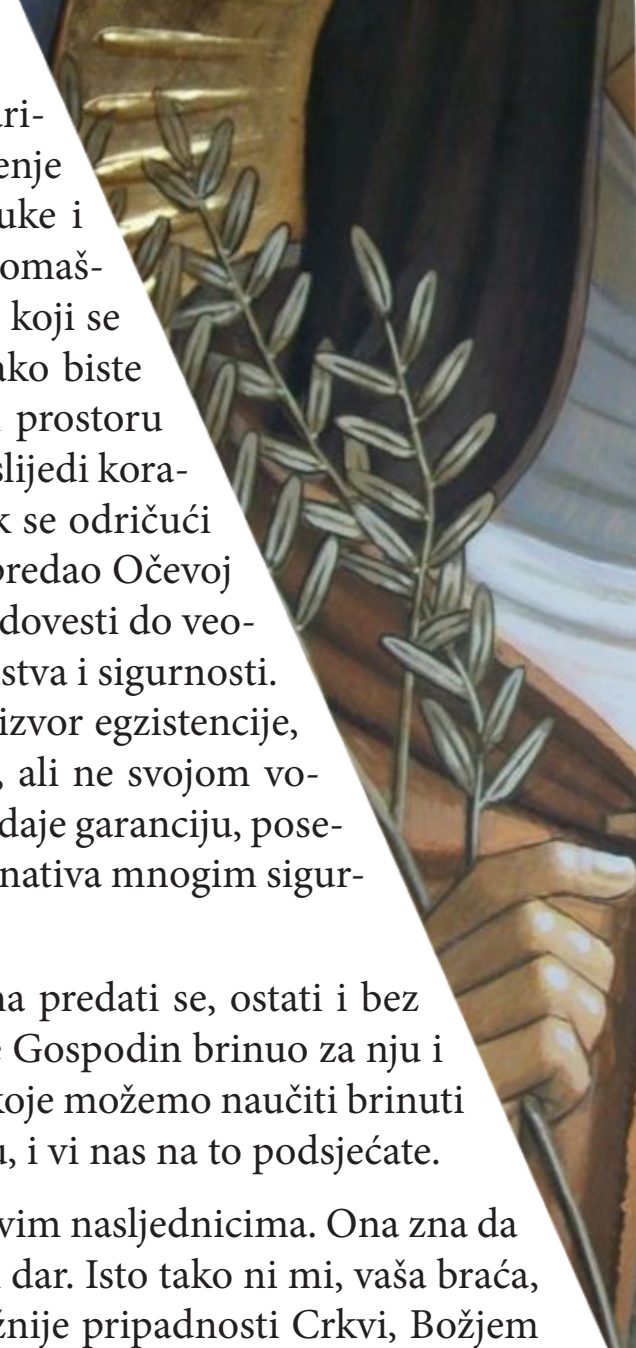
«Nakon što se je svevišnji nebeski Otac po svojem milosrđu i milosti udostojao prosvjetliti moje srce da, po primjeru i nauku preblaženoga oca našega Franje, činim pokoru [...] kao što je Gospodin izlio u nas svjetlo svoje milosti kroz njegov divni život i njegovo učenje». (Test 24.26)

Klara govori o “prosvjetljenju srca” koje joj je darovao Otac i o “nadahnuću” koje je sazrelo u njoj kroz primjer i riječi svetog oca Franje. Oko ova dva elementa, bitna za svako zvanje, treba se skrbiti cijeli život. Naime, zvanje je dar darovan ne jednom zauvijek, nego dar koji raste upravo zato što postoji stalna briga za njega. Zato se trebamo neprestano otvarati prisutnosti Gospodnjoj i njegovoj riječi kako bismo zadobili prosvjetljenje srca i u tom svjetlu znali prepoznati istinu života na koji smo pozvani, nadahnuće koje ga pokreće. Brigati se znači čuvati u sebi glas i prisutnost Duha Gospodnjega, ostati pozorni na putove kojima trebamo ići da bismo znali živjeti danas svoje zvanje na dinamičan način.

Učimo brinuti se za svjetlo i nadahnuće koje Gospodin ne prestaje obilno sijati među nama. Ne svodimo karizmu i zvanje na niz pravila koja se moraju obdržavati ili na neprestanu promjenu metoda i izražaja, jer briga zahtijeva vjernost, pažnju, rast u srcu, njegovanje korijena.

«Zatim nam je napisao oblik življenja i to najviše da uvijek ustrajemo u svetome siromaštvu... da se ne bismo nakon njegove smrti ni na koji način odvratile od njega, kao što se ni Sin Božji nikada nije htio odvratiti od istoga svetoga siromaštva dok je živio na svijetu». (Test 33-35)

U ovom djelu Oporuke Klara sabire srž svoga zvanje u «nasljedovanju života i siromaštva Svevišnjeg Gospodina našeg Krista i njegove presvete Majke» (RegCh VI,7). I Franjo je bio jasan kada je ukazao braći i

A detailed illustration of a hand holding a laurel wreath, symbolizing honor or a crown. The hand is rendered in a realistic style with visible skin texture and shading. The laurel leaves are green and detailed. The background is dark, making the hand and wreath stand out.

sestrama upravo na ovaj put. Na Franjinom i Klari-
nom jeziku to bi značilo, a to dobro znamo, praćenje
utjelovljenja, po kojem se Sin Božji ponizio, i muke i
ljubavi koja se saginje da opere noge drugima. Siromaš-
tvo Sina Božjega nalazi svoj izričaj u izboru života koji se
odriče jamstva svjetovnih prihoda i sigurnosti, kako biste
ostale hodočasnice i pridošlice čak i u skućenom prostoru
samostana. To je radikalna put odricanja, put koji slijedi kora-
ke Onoga koji je odlučio živjeti bez vlasništva, čak se odričući
svog bića Boga, da bi se potpuno i s pouzdanjem predao Očevoj
ljubavi. Briga oko ovog siromaštva iz ljubavi može dovesti do ve-
oma snažnog izbora koji uključuje odricanje od jamstva i sigurnosti.
Čini mi se da to znači ponovno otkriti posao kao izvor egzistencije,
dioništvo u životu s onima koji nemaju garancije, ali ne svojom vo-
ljom, preispitivanje odnosa prema onome što nam daje garanciju, pose-
bice odnosa prema novcu. Ovo je evanđeoska alternativa mnogim sigur-
nostima koje često tražimo.

Klara je bila slobodna žena, nije imala straha predati se, ostati i bez
kruha kako bi iskusila providnost i brigu kojom se Gospodin brinuo za nju i
za njezine sestre. To je briga koju primamo i zbog koje možemo naučiti brinuti
se, i za svoj poziv. To se odnosi i na nas, vašu braću, i vi nas na to podsjećate.

Klara tu brigu povjerava Crkvi, Franji i njegovim nasljednicima. Ona zna da
sama, da sestre same, ne mogu sačuvati tako veliki dar. Isto tako ni mi, vaša braća,
ne možemo to učiniti sami, jer smo potrebni snažnije pripadnosti Crkvi, Božjem
narodu i cijeloj našoj obitelji. Zbog toga smatram da je važno, radi očuvanje vašeg
poziva i siromaštva, pripadati redu, zajedništvu s drugim sestrama kroz federaciju
i redu u cijelosti. Nitko se ne spašava sam. Međusobno smo povezani, kao što nam
je jasno poručio Laudato sii pape Franje. A sve to zajedno nosi jedno ime, ono ču-
vanja i brige za najdragocjeniji dar kojeg imamo, dar našeg zvanja i izabranja.

Ova briga za dar zvanja ne odnosi se samo na nas danas, nego, kako kaže Kla-
ra, i na sestre koje će doći. Zvanje je dar kojeg primamo, ne samo sebi ni za nekoliko
godina koje su nam dane niti samo za ovaj ili onaj samostan. To je dar koji nam je
prethodio i koji će živjeti nakon nas i nije vezan za zidove pa čak ni za zajednicu,
nego za formu života. Danas, kada nemali broj samostana mora zatvoriti svoja vra-
ta, često i nakon dugih stoljeća postojanja, imajmo povjerenja! Predajmo se Ocu
milosrđa koji ostaje vjeran. Dar zvanja je živ i sva će dobra, koja je priskrbila za-
jednica, ostati nakon što ona više ne bude postojala i živjet će s drugim i u drugim
sestrama. Pomislimo na samostane koji se otvaraju i cvjetaju u raznim zemljama
svijeta: naš je poziv živ!

Koliko nam slobode daje ta otvorenost srca, koliko nas uči živjeti bez vlasništva i vratiti Ocu ono što smo primili!

«I ljubeći se uzajamno u ljubavi Kristovoj, pokažite izvana djelima onu ljubav koju imate unutra, tako da sestre, izazvane tim primjerom, uvijek rastu u ljubavi prema Bogu i u međusobnoj ljubavi». (Test 59-60)

Klara ukazuje sestrama na put ljubavi i uzajamne brige kao siguran put za očuvanje dara zvanja i izabranja. Vi živite, drage sestre, vrlo snažnu i konkretnu stvarnost sestrinstva. Dijelite sve duž cijeloga života, učite upoznati jedna drugu i zajedno nositi život, traženja, svakodnevni život svake sestre. Koliko nas o tome možete naučiti! Tu sestrinsku ljubav treba čuvati, jer je njezin korijen teološki i ne može se svesti samo na ljudsku dimenziju simpatičnosti ili privlačnosti. Ta se ljubav sastoji od konkretnih gesta, skrbi i svakodnevne brige, a danas na poseban način traži od nas da budemo pozorni na ljudski, emocionalni i duhovni život svake sestre. Danas smo puno svjesniji složenosti onoga što je ljudsko i zato znamo da smo pozvani brigati se za cijelu osobu u njezinoj cjelovitosti. To vrijedi za vrijeme početne formacije, ali, još i više, za put kojega svaka sestra prolazi u različitim godinama života i koji se dotiče puta svakog samostana.

Ono što sam vam ove godine želio reći završavam Klarinim riječima koje se nalaze na kraju same Oporuku, a koje su ujedno molitva i nagovor. U molitvi s Klarom povjerimo sve Ocu Gospodina Isusa po Djevici Mariji, povjerimo način života siromašnih sestara, s pogledom okrenutim Franji koji nastavlja brinuti se za naš poziv. U toj zahvalnosti Klara nas potiče na rast i ustrajnost u dobru, odnosno da ostanemo otvoreni i aktivni u našem zvanju. Dobro znamo da svaki život, pa tako i život u Duhu i u zvanju, ako ne raste, zastane i umire. Skrb koju učimo živjeti jedni za druge usmjeren je upravo na to da svi odgovorimo istinski životno, onako kako Bog hoće, na najdragocjenije dobro koje smo primili, a to su naše zvanje i izabranje.

Ostati na tom putu čini mi se najboljim načinom prolaska ovim teškim vremenima, u kojima kao da se sve ruši i gasi budućnost. No, Klara nas poziva da gledamo naprijed, a ne da stanemo. Jer, ako nada raste u nama, mi smo onda kvasac u svijetu, kojemu je ova nada potrebija više nego ikad.

S molitvom i s blagoslovom sv. Klare želim vam da njezinu svetkovinu živite prosvjetljene i intenzivno, moleći istinski zagovor Očev za Crkvu, za svijet, za mir, za našu obitelj koja toliko treba biti učvršćena i rasti u daru svoga zvanja.

«Radi toga prigibam svoja koljena pred Ocem Gospodina našega Isusa Krista, da po molitvama i zaslugama slavne i svete djevice Marije, Majke Njegove i preblaženoga Oca našega Franje i svih svetih sam Gospodin, koji nam je dao dobar početak, dadne porast i također dadne konačnu ustrajnost. Amen.» (Test 77-78)

Potvrđujem svoju bratsku blizinu i brigu za vas srdačnim pozdravom i blagoslovom svetoga Franje.

Fra Massimo Fusarelli, ofm

Fra Massimo Fusarelli, ofm
Generalni ministar

Prot. 111424